

1789

De motu quodam maxime memorabili, satis quidem simplici, at solutu difficillimo

Leonhard Euler

Follow this and additional works at: <https://scholarlycommons.pacific.edu/euler-works>

 Part of the [Mathematics Commons](#)

Record Created:

2018-09-25

Recommended Citation

Euler, Leonhard, "De motu quodam maxime memorabili, satis quidem simplici, at solutu difficillimo" (1789). *Euler Archive - All Works*. 641.

<https://scholarlycommons.pacific.edu/euler-works/641>

This Article is brought to you for free and open access by the Euler Archive at Scholarly Commons. It has been accepted for inclusion in Euler Archive - All Works by an authorized administrator of Scholarly Commons. For more information, please contact mgibney@pacific.edu.

DE
MOTV QVODAM
MAXIME MEMORABILI, SATIS QVIDEM SIMPLICI,
AT SOLVTV DIFFICILLIMO.

Auctore
L. EYLERO.

Conuent. exhib. die 8 Avril 1779.

§. 1.

Concipio hic cylindrum basi sua circulari $A b B A$ plano horizontali verticaliter insistentem, cui per plurimas spiras circumvolutum sit filum, altero termino in puncto O fixum. Quod si iam huic cylindro motus quicumque fuerit impressus, quaeritur huius motus continuatio, vnde ad quoduis tempus tam positio ipsius cylindri quam eius motus defini queat. Hic autem assumo, motum istum sine vlla frictione aliaue resistentia super plano horizontali peragi posse; siquidem, admitta quampiam resistentia, motus determinatio vires Analyseos penitus esset superatura, quemadmodum ex sequenti solutione, qua mentem ab omni motus impedimento abstrahimus, facile colligere licebit, propterea quod ea iam calculos maxime difficiles postulat.

Tab. II.
Fig. 1.

§. 2. Ponamus igitur elapso tempore $= t$, quod more solito in minutis secundis dari sumimus, cylindrum tenere fitum in figura repraesentatum, cuius basin filum ex O porrectum tangat in puncto T , a quo porro per plures spiras ei circumvoluatur, cuius situs ipso motus initio incidit in rectam OD , quam hic instar axis accipiamus, ad quam ex centro cylindri baseos C demittamus perpendicularum CP , ut nanciscamur binas coordinatas $OP = x$ et $PC = y$, locum puncti C determinantes. Praeterea vero statuamus radium $CA = CT = a$, ipsam vero fili portionem $OT = z$, atque insuper angulum $DOT = \theta$; ex quibus binis elementis z et θ binae coordinatae x et y ita determinabuntur, ut sit

$$x = z \cos. \theta - a \sin. \theta \text{ et}$$

$$y = z \sin. \theta + a \cos. \theta.$$

§. 3. Quoniam vero cylindrus etiam motum habebit gyrationem circa suam axem verticalem, ponamus eius punctum, quod motus initio fuerat in puncto summo B , per tempus $= t$ processisse in punctum b , ita ut gyratio interea facta sit per angulum $BCb = \Phi$, cuius arcus $Bb = a\Phi$. Cum nunc sit arcus $AT = a\theta$, erit arcus $Tb = 180 - a(\Phi + \theta)$, cui si addatur portio fili $OT = z$, summa $z + \pi - a(\Phi + \theta)$ aequalis erit longitudini fili, quod initio a puncto O vsque ad punctum B porrigebatur, quae longitudo cum sit constans, eius differentiale nihilo aequabitur, unde fiet $\partial z - a \partial \Phi - a \partial \theta = 0$ hincque $\partial \Phi = \frac{\partial z}{a} - \partial \theta$.

§. 4. Statuamus autem totius cylindri centrum gravitatis in ipsum punctum C incidere, vel potius ei verticaliter imminere, tum vero massam totius cylindri eiusque pondus

sta-

statuamus $= M$, momentum vero inertiae respectu puncti C , seu potius respectu axis puncto C verticaliter insistentis $= M \cdot a c$; vbi obseruasse iuuabit, si cylindrus ex materia vniformi constet, fore $c = \frac{1}{2} a$. Vt autem inuestigatio nostra ad omnes casus pateat, quibus cylindrus vel non ex materia homogenea est conflatus, vel adeo eius loco corpus quodcunque rotundum substituatur, littera c quoscunque alios valores recipere poterit, dummodo eius centrum grauitatis puncto C verticaliter imminet, atque insuper in regione, vbi filum est circumuolutum, eius radius sit, vti posuimus, $CA = a$.

§. 5. Consideremus nunc vires, quibus noster cylindrus in motu suo sollicitabitur, et quoniam grauitas hic non in computum venit, aliam vis actionem non sentiet, praeter eam qua filum OT est tensum, quae vis, etiamsi adhuc sit incognita, designetur tantisper littera Θ , eaque resoluta praebet pro directione abscissae $OP = x$ vim $\Theta \cos. \theta$, at pro directione applicatae $PC = y$ vim $= \Theta \sin. \theta$; pro motu autem gyratorio momentum istius tensionis Θ erit $= a \Theta$, quod tendet in sensum Bb , ideoque motum gyratorium augebit, dum contra binarum vires praecedentes motibus secundum coordinatas sunt contrariae. Denique sit littera g altitudo, per quam graue libere cadendo tempore vnus minuti secundi descendit, vt celeritates per spatium vno minuto secundo percursum exprimantur, siquidem massae per pondera definiantur.

§. 6. His praeparatis principia motus nobis suppeditant tres sequentes aequationes:

$$\begin{aligned} \text{I. } \frac{\partial \partial x}{\partial t^2} &= - \frac{2g \Theta \cos. \theta}{M}; \\ \text{II. } \frac{\partial \partial y}{\partial t^2} &= - \frac{2g \Theta \sin. \theta}{M}; \\ \text{III. } \frac{\partial \partial \Phi}{\partial t^2} &= + \frac{2g a \Theta}{M a c} = \frac{2g \Theta}{M c}; \end{aligned}$$

qua-

quarum binae priores motum progressuum puncti C determinant, tertia vero motum gyratorium. Quare cum ipsa tensio Θ etiam punctum sit incognita, eam ante omnia e calculo elidi oportet, id quod commodissime fieri potest. Quia enim ex tertia est $\frac{2g\Theta}{M} = \frac{c\partial\partial\Phi}{\partial t^2}$, hic valor in prioribus substitutus nobis praebebit has duas aequationes simplicissimas:

$$\text{I. } \partial\partial x + c\partial\partial\Phi \text{ cof. } \theta = 0$$

$$\text{II. } \partial\partial y + c\partial\partial\Phi \text{ fin. } \theta = 0$$

ex quibus iam totam solutionem deriuari oportet.

§. 7. Commode autem has duas aequationes ad duas quantitates variables z et θ reducere licebit; cum enim inuenimus $\partial\Phi = \frac{\partial z}{a} - \partial\theta$, erit $\partial\partial\Phi = \frac{\partial\partial z}{a} - \partial\partial\theta$; tum vero, cum sit

$$x = z \text{ cof. } \theta - a \text{ fin. } \theta \text{ et}$$

$$y = z \text{ fin. } \theta + a \text{ cof. } \theta, \text{ erit}$$

$$\partial x = \partial z \text{ cof. } \theta - z \partial\theta \text{ fin. } \theta - a \partial\theta \text{ cof. } \theta;$$

$$\partial y = \partial z \text{ fin. } \theta + z \partial\theta \text{ cof. } \theta - a \partial\theta \text{ fin. } \theta;$$

hincque porro differentiando

$$\begin{aligned} \partial\partial x &= \partial\partial z \text{ cof. } \theta - 2\partial z \partial\theta \text{ fin. } \theta - z \partial\partial\theta \text{ fin. } \theta \\ &\quad - a \partial\partial\theta \text{ cof. } \theta + a \partial\theta^2 \text{ fin. } \theta - z \partial\theta^2 \text{ cof. } \theta; \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \partial\partial y &= \partial\partial z \text{ fin. } \theta + 2\partial z \partial\theta \text{ cof. } \theta + z \partial\partial\theta \text{ cof. } \theta \\ &\quad - a \partial\partial\theta \text{ fin. } \theta - a \partial\theta^2 \text{ cof. } \theta - z \partial\theta^2 \text{ fin. } \theta; \end{aligned}$$

quibus valoribus substitutis binae nostrae aequationes induent sequentem formam:

$$\begin{aligned} &(-z\partial\theta^2 + (1 + \frac{c}{a})(\partial\partial z - a\partial\partial\theta) \text{ cof. } \theta \\ &\quad - (z\partial\partial\theta + 2\partial z \partial\theta - a\partial\theta^2) \text{ fin. } \theta = 0 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} &(-z\partial\theta^2 + (1 + \frac{c}{a})(\partial\partial z - a\partial\partial\theta) \text{ fin. } \theta \\ &\quad + (z\partial\partial\theta + 2\partial z \partial\theta - a\partial\theta^2) \text{ cof. } \theta = 0. \end{aligned}$$

§. 8. Hic iam commodissime id vsu venit, vt sinus et cosinus anguli θ prorsus ex calculo eliminari queant, namque haec combinatio: $I \times \cos. \theta + II \times \sin. \theta$, praebet hanc aequationem:

$$-z \partial \theta^2 + (1 + \frac{c}{a}) (\partial \partial z - a \partial \partial \theta) = 0;$$

at haec combinatio: $II \times \cos. \theta - I \times \sin. \theta$, dat istam:

$$z \partial \partial \theta + 2 \partial z \partial \theta - a \partial \theta^2 = 0;$$

quae aequationes, ponendo brev. gr. $1 + \frac{c}{a} = n$ et $z = av$, in sequentes commodiores abibunt:

$$I. n (\partial \partial v - \partial \partial \theta) - v \partial \theta^2 = 0;$$

$$II. v \partial \partial \theta + 2 \partial v \partial \theta - \partial v^2 = 0;$$

in quibus adeo praeter binas variables v et θ vnica quantitas constans, scilicet n , reperitur, de qua notetur, eam semper vnitatem esse maiorem. Totum ergo negotium iam huc est reductum, vt hae duae aequationes resoluantur atque ad integrationem perducantur.

§. 9. Mirum hic statim videbitur, quod cum vnica tantum relatio inter v et θ sit inuestiganda, hic ad duas aequationes peruenerimus; verum quia ambae aequationes sunt differentiales secundi gradus, atque iam initio elementum temporis ∂t assumtum est constans, a quo ergo differentia secunda determinationem suam accipiunt, reuera etiam nunc ratio temporis in has determinationes ingreditur, ita vt tres variables adesse sint censendae. Cum autem istud elementum ∂t ex calculo nostro excesserit, quoniam eius ratio nondum constat, eam ex calculo eliminari oportet, quod sequenti modo fieri poterit, quo differentia secundi gradus prorsus ex calculo excludentur.

§. 10. Hunc in finem statuatur $\partial \theta = p \partial v$, vt fit $\partial \partial \theta = p \partial \partial v + \partial p \partial v$, quibus valoribus substitutis nostrae aequationes induent has formas:

$$\text{I.) } n(1 - p) \partial \partial v - n \partial p \partial v - v p p \partial v^2 = 0;$$

$$\text{II.) } v p \partial \partial v + v \partial p \partial v + p(2 - p) \partial v^2 = 0;$$

vnde duplici modo valor ipsius $\frac{\partial \partial v}{\partial v}$ definiri poterit; prodibit

$$\text{scilicet } 1^{\circ}.) \frac{\partial \partial v}{\partial v} = \frac{n \partial p - v p p \partial v}{n(1 - p)};$$

$$2^{\circ}.) \frac{\partial \partial v}{\partial v} = \frac{v \partial p - p(2 - p) \partial v}{p v};$$

qui valores inter se coaequati producunt sequentem aequationem differentialem primi gradus:

$$p^3 v v \partial v = n v \partial p + n p \partial v (1 - p)(2 - p),$$

cuius autem forma ita est comparata, vt nulla via pateat eius integrale inuestigandi, nisi forte casu in eiusmodi multiplicatorem incidamus, qui eam integrabilem reddat.

§. 11. Interim tamen istam aequationem adhuc simpliciore reddere licebit, dum etiam litera n ex calculo excludi atque adeo ad simpliciore potestatem redigi potest, quod fiet ponendo $v = \sqrt{nu}$, vnde fit $\partial v = \frac{\partial u \sqrt{n}}{2 \sqrt{u}}$, et aequatio nostra fiet--

$$p^3 u \partial u = 2u \partial p + p \partial u (1 - p)(2 - p).$$

Neque vero hinc quicquam vltius concludere licet, vnde istum laborem alio modo aggrediamur.

Analyfis ad perfectam quaestionis solutionem perducens.

§. 12. Quoniam postremam aequationem differentialem primi gradus immediate ex aequationibus differentialibus secundi gradus deriuauimus, neque vlla adhuc integratione sumus

mus vfi: facile intelligitur, hunc laborem plurimum subleuatum iri, si ante quasdam integrationes in subsidium vocemus, quam ad aequationem finalem deueniamus. Huiusmodi autem integrationes commodissime ex ipsis aequationibus primordialibus, quae erant

$$\text{I. } \partial \partial x + c \partial \partial \Phi \text{ cof. } \theta = 0;$$

$$\text{II. } \partial \partial y + c \partial \partial \Phi \text{ fin. } \theta = 0;$$

repetere licebit, vbi notasse iuuabit esse

$$\frac{\partial x}{a} = (\partial v - \partial \theta) \text{ cof. } \theta - v \partial \theta \text{ fin. } \theta$$

(scilicet posito $z = av$) et

$$\frac{\partial y}{a} = (\partial v - \partial \theta) \text{ fin. } \theta + v \partial \theta \text{ cof. } \theta.$$

Praeterea vero habebimus $\partial \Phi = \partial v - \partial \theta$.

§. 13. Nunc fiat ista combinatio: I. $\frac{\partial x}{a} + \text{II. } \frac{\partial y}{a}$, quae praebet hanc aequationem:

$$\frac{\partial x \partial \partial x + \partial y \partial \partial y}{a} + c \partial \partial \Phi \left(\frac{\partial x}{a} \text{ cof. } \theta + \frac{\partial y}{a} \text{ fin. } \theta \right) = 0.$$

Est vero

$$\frac{\partial x}{a} \text{ cof. } \theta + \frac{\partial y}{a} \text{ fin. } \theta = \partial v - \partial \theta = \partial \Phi,$$

vnde nostra aequatio erit

$$\partial x \partial \partial x + \partial y \partial \partial y + ac \partial \Phi \partial \partial \Phi = 0,$$

cuius integratio manifesto dat

$$\partial x^2 + \partial y^2 + ac \partial \Phi^2 = \text{Const.}$$

vbi ergo, quia elementum temporis ∂t sumtum est constans, statui poterit homogoneitate introducta,

$$\partial x^2 + \partial y^2 + ac \partial \Phi^2 = \frac{\Gamma}{a} \partial t^2,$$

sive $\frac{\partial x^2 + \partial y^2 + ac \partial \Phi^2}{a t^2} = \frac{\Gamma}{a}$, quae aequatio per massam corporis

M multiplicata (ob $\frac{\partial x^2 + \partial y^2}{\partial t^2} = \text{quadrato celeritatis centri gra-$

vitatis C) inuoluit primo vim viam motus progressiui; praeterea pars $\frac{M a c \partial \Phi^2}{\partial t^2}$ (ob celeritatem angularem $= \frac{\partial \Phi}{\partial t}$, et momentum inertiae $= M a c$) exprimit vim viam motus gyratoriū. Sicque haec aequatio inuenta nobis declarat totam vim viam nostri corporis perpetuo manere eiusdem quantitatis, quippe quae semper aequalis erit vi viuae initio impressae.

§. 14. Nunc iam hanc aequationem ad binas variables v et θ transferamus, et cum sit

$$\frac{\partial x^2 + \partial y^2}{a a} = (\partial v - \partial \theta)^2 + v v \partial \theta^2,$$

tum vero $\frac{c \partial \Phi^2}{a} = \frac{c}{a} (\partial v - \partial \theta)^2$, hinc quia posuimus $1 + \frac{c}{a} = n$, habebimus hanc aequationem semel integratam:

$$n (\partial v - \partial \theta)^2 + v v \partial \theta^2 = \Gamma \partial t^2.$$

At vero haec aequatio parum iuuaret, si non insuper aliam elicerimus, id quod facile succedet, vtendo hac combinatione: II. $x - \text{I. } y$, quae nobis praebet

$$x \partial \partial y - y \partial \partial x + c \partial \partial \Phi (x \sin. \theta - y \cos. \theta) = 0,$$

quae aequatio, ob $x \sin. \theta - y \cos. \theta = -a$, abit in sequentem:

$$x \partial \partial y - y \partial \partial x - a c \partial \partial \Phi = 0,$$

cuius integrale manifesto est

$$x \partial y - y \partial x - a c \partial \Phi = \text{Const.} = a^2 \Delta \partial t.$$

Vbi notasse iuuabit formulam $x \partial y - y \partial x$ exprimere duplum elementum areae motu centri grauitatis C circa polum O descriptae. Similique modo formula $a c \partial \Phi$ spectari potest tanquam duplum elementum areae motu gyratorio descriptae, ita vt etiam hoc casu descriptio arearum sit tempori proportionalis.

§. 15. Transferamus nunc etiam hanc aequationem ad bina elementa v et θ ; et cum sit $\frac{y}{x} = \frac{v \sin. \theta + \cos. \theta}{v \cos. \theta - \sin. \theta}$, erit differentiando $\frac{x \partial y - y \partial x}{x^2} = \frac{v v \partial \theta - \partial v + \partial \theta}{(v \cos. \theta - \sin. \theta)^2}$, unde colligitur

$$x \partial y - y \partial x = a a (v v \partial \theta - \partial v + \partial \theta);$$

tum vero erit $a c \partial \Phi = a c (\partial v - \partial \theta)$. Hinc ergo diuidendo per $a c$ nouam aequationem integratam sumus adepti, quae erit

$$v v \partial \theta - n (\partial v - \partial \theta) = \Delta \partial t,$$

quam ergo combinari conuenit cum ante inuenta

$$n (\partial v - \partial \theta)^2 + v v \partial \theta^2 = \Gamma \partial t^2.$$

Duas igitur inuenimus aequationes differentiales primi gradus, unde tam v quam angulum θ ad quoduis tempus t inuestigare nobis incumbit.

§. 16. Nunc facile patet easdem has aequationes integratas ex binis differentialibus secundi gradus §. 8. deriuari potuisse, inde enim haec combinatio: I. $(\partial v - \partial \theta) +$ II. $v \partial \theta$ praebet

$$n (\partial v - \partial \theta) (\partial \partial v - \partial \partial \theta) - (\partial v - \partial \theta) v \partial \theta^2 + v v \partial \theta \partial \partial \theta + 2 v \partial v \partial \theta^2 - v \partial \theta^3 = 0,$$

quae reducta ad hanc aequationem:

$$n (\partial v - \partial \theta) (\partial \partial v - \partial \partial \theta) + v \partial v \partial \theta^2 + v v \partial \theta \partial \partial \theta = 0,$$

manifesto praebet hoc integrale:

$$\frac{1}{2} n (\partial v - \partial \theta)^2 + \frac{1}{2} v v \partial \theta^2 = C = \frac{1}{2} \Gamma \partial t^2.$$

Simili modo haec combinatio: II. $v -$ I. dat

$$v v \partial \partial \theta + 2 v \partial v \partial \theta - v \partial \theta^2 - n (\partial \partial v - \partial \partial \theta) + v \partial \theta^2 = 0,$$

sive

$$v v \partial \partial \theta + n \partial \partial \theta + 2 v \partial v \partial \theta - n \partial \partial v = 0,$$

cuius integrale est

$$v v \partial \theta - n (\partial v - \partial \theta) = C = \Delta \partial t.$$

§. 17. Diuidamus nunc harum aequationum integratarum priorem per quadratum posterioris, vt elementum temporis ∂t elidamus, sicque nanciscemur hanc aequationem:

$$\frac{n(\partial v - \partial \theta)^2 + v v \partial \theta^2}{[v v \partial \theta - n(\partial v - \partial \theta)]^2} = \frac{\Gamma}{\Delta \Delta},$$

in qua si statuamus vt supra $\partial \theta = p \partial v$, prodibit haec aequatio:

$$\frac{n(1-p)^2 + v v p p}{[v v p - n(1-p)]^2} = \frac{\Gamma}{\Delta \Delta}.$$

Sicque adeo inter binas quantitates v et p relationem algebraicam sumus adepti, quae ergo erit integralis aequationis illius differentialis, quae inextricabilis erat visa, scilicet:

$$v v p^3 \partial v = n v \partial p + n p \partial v (1-p)(2-p).$$

Quod si enim illa aequatio differentiatur, haec ipsa prodibit, vti calculum instituens mox reperiet.

§. 18. Quo has formulas simpliciores reddamus, statuamus porro, vt supra fecimus, $v v = n u$, atque huius aequationis differentialis:

$$p^3 u \partial u = 2u \partial p + p \partial u (1-p)(2-p)$$

integrale erit: $\frac{(1-p)^2 + u p p}{[p u - (1-p)]^2} = \frac{n \Gamma}{\Delta \Delta}$. Hinc occasionem arripio sequentia theoremata subiungendi, quae, quoties fieri licet, multo generalius integrationem talium aequationum declarant.

Theorema I.

§. 19. Proposita hac aequatione differentiali: $u \partial u + P \partial u + u \partial Q = 0$, in qua litterae P et Q sint eiusmodi functiones ipsius p , vt valor huius formulae: $\frac{(\alpha P + \beta Q)^\beta}{(\beta P + \alpha Q)^\alpha}$, fiat
quan-

quantitas constans; tum integrale istius aequationis erit

$$\frac{[(\alpha + \beta)u + \alpha P + \beta Q]^\beta}{[(\alpha + \beta)u + \beta P + \alpha Q]^\alpha} = \text{Const.}$$

Theorema II.

§. 20. Si fuerit P functio quaecunque ipsius p , tum semper huius aequationis differentialis :

$$(\alpha - \beta)u \, du + \partial u (\alpha A P^\alpha - \beta B P^\beta) + \frac{\alpha \beta u \, \partial P}{P} (B P^\beta - A P^\alpha) = 0,$$

integrale completum erit $\frac{(u + A P^\alpha)^\beta}{(u + B P^\beta)^\alpha} = \text{Const.}$

§. 21. Quoniam igitur ad aequationem algebraicam inter quantitates v et p , vel etiam inter u et p , positio scilicet $v v = n u$ peruenimus, alteram earum per alteram definire licebit. Cum enim sit $\frac{p p u + (1-p)^2}{[p u - (1-p)]^2} = \frac{n \Gamma}{\Delta \Delta}$, hinc facile valor ipsius u per p determinari possit; verum pro instituto nostro expediet vicissim p per u exprimi. Hunc in finem statuamus $\frac{1-p}{p} = q$, vt nostra aequatio euadat $\frac{u+q q}{(u-q)^2} = \frac{n \Gamma}{\Delta \Delta}$, vnde facile q per u definitur. Posito enim breuitatis gratia $\frac{n \Gamma}{\Delta \Delta} = \frac{\lambda}{\lambda}$, vt habeamus $\lambda u + \lambda q q = u u - 2 q u + q q$, extractio radices praebet $q = \frac{u + \sqrt{\lambda u (1-\lambda+u)}}{1-p}$. Hinc vnitatem vtrinque addendo fiet $\frac{1}{p} = \frac{1-\lambda+u + \sqrt{\lambda u (1-\lambda+u)}}{1-\lambda}$, quae expressio reducit ad hanc:

$$\frac{1}{p} = \frac{\sqrt{1-\lambda+u} [\sqrt{1-\lambda+u} + \sqrt{\lambda u}]}{1-\lambda},$$

sive posito $1-\lambda = m$, vt sit $\lambda = 1-m$, erit

$$\frac{1}{p} = \frac{\sqrt{m+u} [\sqrt{m+u} + \sqrt{(1-m)u}]}{m}.$$

§. 22.

§. 22. Nunc hanc fractionem supra et infra multiplicemus per $\sqrt{(m+u)} - \sqrt{(1-m)u}$, ut prodeat

$$\frac{1}{p} = \frac{(1+u)\sqrt{(m+u)}}{\sqrt{(m+u)} - \sqrt{(1-m)u}}, \text{ vnde inuertendo colligimus}$$

$$p = \frac{\sqrt{(m+u)} - \sqrt{(1-m)u}}{(1+u)\sqrt{(m+u)}} = \frac{1}{1+u} - \frac{\sqrt{(1-m)u}}{(1+u)\sqrt{(m+u)}}.$$

Nunc igitur loco u restituto valore $\frac{vv}{n}$ erit

$$p = \frac{n}{vv+n} - \frac{nv\sqrt{(1-m)}}{(n+vv)\sqrt{(mn+vv)}},$$

vnde cum posuerimus $\partial\theta = p\partial v$, angulum θ ex sequenti aequatione definiri oportet:

$$\partial\theta = \frac{n\partial v}{n+vv} - \frac{nv\partial v\sqrt{(1-m)}}{(n+vv)\sqrt{(mn+vv)}}.$$

Hoc elemento inuento etiam elementum temporis ∂t definire poterimus ope aequationis $vv\partial\theta + n(\partial v - \partial\theta) = \Delta\partial t$, siue huius $\Delta\partial t = \partial v [p(vv+n) - n]$. Cum enim sit

$$p(vv+n) = n - \frac{n\sqrt{(1-m)vv}}{\sqrt{(mn+vv)}},$$

colligitur fore

$$\Delta\partial t = -\frac{nv\partial v\sqrt{(1-m)}}{\sqrt{(mn+vv)}}.$$

Sicque solutio nostri problematis perducta est ad integrationem harum duarum formularum.

§. 23. Hic autem statim in oculos incurrit *integratio temporis t*, siquidem manifesto fiet

$$\Delta t = -n\sqrt{(1-m)}\sqrt{(mn+vv)} + C,$$

vbi quidem signum contrarium prodisset, si in resolutione aequationis quadratae altera radice essemus vsi; hoc autem ipsa quaestionis natura postulat, cum distantia v continuo crescat, sicque mutato signo formulae radicalis $\sqrt{(mn+vv)}$ reuera habebimus:

$$\Delta t = +n\sqrt{(1-m)}\sqrt{(mn+vv)} + C,$$

vnde

vnde si motus initio sumamus fuisse $v = f$, erit

$$\Delta t = n \sqrt{1-m} (\sqrt{mn+vv} - \sqrt{mn+ff}).$$

§. 24. Pro inuestigatione anguli θ statim quoque signum radicalis immutemus, vt habeamus

$$\partial \theta = \frac{n \partial v}{n+vv} + \frac{n v \partial v \sqrt{1-m}}{(n+vv) \sqrt{mn-vv}},$$

cuius expressionis pars prior nulla laborat difficultate, cum sit

$$\int \frac{n \partial v}{n+vv} = \sqrt{n} \times A \text{ tang. } \frac{v}{\sqrt{n}}.$$

Tantum ergo superest, vt etiam partis posterioris integrale inuestigetur, quem in finem ponamus breuitatis gratia

$$\frac{n v \partial v \sqrt{1-m}}{(n+vv) \sqrt{mn+vv}} = \partial V,$$

vt habeamus

$$\theta = \sqrt{n} \times A \text{ tang. } \frac{v}{\sqrt{n}} + V,$$

et posito $\sqrt{mn+vv} = s$, vnde fit $v \partial v = s \partial s$, prodibit

$$\partial V = \frac{n \partial s \sqrt{1-m}}{n-mn+ss} = \frac{n \partial s \sqrt{1-m}}{n(1-m)+ss},$$

cuius integrale pariter per angulum exprimitur, siquidem

$$V = \sqrt{n} \times A \text{ tang. } \frac{s}{\sqrt{n(1-m)}} = \sqrt{n} \times A \text{ tang. } \sqrt{\frac{mn+vv}{n(1-m)}}.$$

§. 25. His igitur partibus coniungendis adipiscimur

$$\frac{\theta}{\sqrt{n}} = A \text{ tang. } \frac{v}{\sqrt{n}} + A \text{ tang. } \sqrt{\frac{mn+vv}{n(1-m)}} - C.$$

Hinc si ambo arcus in vnum colligantur, fiet

$$\frac{\theta}{\sqrt{n}} = A \text{ tang. } \frac{v \sqrt{n(1-m)} + \sqrt{n(mn+vv)}}{n \sqrt{1-m} - v \sqrt{mn+vv}} - C.$$

Constantis adiectae C valor ex statu initiali definiri debet, pro quo si fuerit $\theta = 0$ et $v = f$, erit ista constans

$$C = A \text{ tang. } \frac{f \sqrt{n(1-m)} + \sqrt{n(mn+ff)}}{n \sqrt{1-m} - f \sqrt{mn+ff}}.$$

§. 26. Ex hac solutione videmus, litteram m nunquam unitatem excedere posse, quia alias hae formulae eua-derent imaginariae. Cum igitur posuerimus $m = 1 - \lambda$, patet etiam λ cyphrae maius et posituum esse debere. Posuimus autem $\lambda = \frac{\Delta \Delta}{n \Gamma}$, quae quantitas utique nunquam esse potest negatiua, propterea quod inuenimus

$$\Gamma \partial t^2 = n (\partial v - \partial \theta)^2 + v v \partial \theta^2,$$

quae est summa duorum quadratorum, ideoque certe positua. Cum deinde fit $m = 1 - \lambda = \frac{n \Gamma - \Delta \Delta}{n \Gamma}$, videmus semper fore $n \Gamma > \Delta \Delta$, vnde sequitur fore

$$n n (\partial v - \partial \theta)^2 + n v v \partial \theta^2 > [v v \partial \theta - n (\partial v - \partial \theta)]^2,$$

hincque deducitur ista conditio, qua esse debet $2n \partial v > (v v + n) \partial \theta$; vnde si ponamus initio fuisse $v = f$, $\frac{\partial v}{\partial t} = \alpha$ et $\frac{\partial \theta}{\partial t} = \beta$, necesse est vt fuerit $2n \alpha > (f f + n) \beta$, quae conditio si non fuerit obseruata, motus plane secundum principia mechanica subsistere non poterit.

§. 27. Ex his igitur, quae haecenus sunt inuenta, pro quouis tempore elapso t , tam quantitatem v , hincque distan-tiam $O T = z = a v$, quam angulum $D O T = \theta$ assignare licebit, hincque porro etiam innotescet motus cylindri gyrato-rius, cuius celeritas angularis est $\frac{\partial \Phi}{\partial t} = \frac{\partial v - \partial \theta}{\partial t}$. Est vero

$$\partial v - \partial \theta = \frac{v v \partial v}{n + v v} - \frac{n v \partial v \sqrt{1 - m}}{(n + v v) \sqrt{m n + v v}};$$

vnde cum effet $\partial t = \frac{n v \partial v \sqrt{1 - m}}{\Delta \sqrt{m n + v v}}$, erit ista celeritas angularis

$$\frac{\partial \Phi}{\partial t} = \frac{v \Delta \sqrt{m n + v v}}{(n + v v) n \sqrt{1 - m}} - \frac{\Delta}{n + v v},$$

cuius formulae differentiale, si denuo per ∂t diuidatur, dabit $\frac{\partial \partial \Phi}{\partial t}$, cui aequabatur formula $\frac{2g \ominus}{m c}$, vnde ergo innotescet tensio filii \ominus , pariter pro quouis tempore, quo motus durat, sicque omnia

omnia, quae circa hunc motum desiderari possunt, felici successu determinauimus.

§. 28. Quoniam pro littera m duos limites inuenimus, quos transgredi non licet, quorum alter est $m = 0$, ideoque $\lambda = 1$ et $n\Gamma = \Delta\Delta$; alter vero, quo $m = 1$, ideoque $\lambda = 0$, hincque $\Delta = 0$: operae pretium erit hos duos casus extremos seorsim euoluere, quandoquidem reliqui omnes inter hos continentur. Facile autem intelligitur his duobus casibus calculum mirum in modum contrahi debere; vnde eorum solutionem immediate ex aequationibus differentialibus deriuabimus.

Euolutio casus quo $m = 1$ siue $\Delta = 0$.

§. 29. Quia hic est $\Delta = 0$, posterior aequatio, supra integrata, nobis statim praebet $v v \partial \theta - n(\partial v - \partial \theta) = 0$; vnde sequitur $\partial \theta = \frac{n \partial v}{v v + n}$, cuius integrale est $\theta = \sqrt{n} \times A \text{ tang. } \frac{v}{\sqrt{n}}$; vbi constantem non adiicimus, quia nihil impedit, quo minus initium ibi statuamus, vbi est $v = 0$, sicque enim quoque sponte fiet $\theta = 0$.

§. 30. Quod iam ad elementum temporis ∂t spectat, id ex posteriore aequatione neququam concludere licet, ideoque prior aequatio in subsidium vocari debet, quae, ob $\partial v - \partial \theta = \frac{v v \partial v}{n + v v}$, induet hanc formam:

$$\frac{n v + \partial v^2}{(n + v v)^2} + \frac{n^2 v v \partial v^2}{(n + v v)^2} = \Gamma \partial t^2,$$

quae contrahitur in hanc: $\frac{n v v \partial v^2}{n + v v} = \Gamma \partial t^2$, sicque erit $\partial t \sqrt{\Gamma} = \frac{v \partial v \sqrt{n}}{\sqrt{(n + v v)}}$, cuius integrale est $t \sqrt{\Gamma} = \sqrt{n(n + v v)} - n$, siquidem initio, quo $t = 0$, assumimus fore etiam $v = 0$.

§. 31. Cum iam porro sit $\partial \Phi = \partial v - \partial \theta = \frac{v \partial v}{n + v v}$,
erit $\frac{\partial \Phi}{\partial t \sqrt{\Gamma}} = \frac{v}{\sqrt{n(n + v v)}}$, cuius differentiale praebet

$$\frac{\partial \partial \Phi}{\partial t \sqrt{\Gamma}} = \frac{\partial v \sqrt{n}}{(n + v v)^{\frac{3}{2}}},$$

quod diuisum per $\partial t \sqrt{\Gamma}$ dat $\frac{\partial \partial \Phi}{\Gamma \partial t^2} = \frac{1}{v(n + v v)}$, vnde colligitur tensio $\Theta = \frac{m c \Gamma}{a g} \cdot \frac{1}{v(n + v v)}$, quae ergo initio debuit esse infinite magna, dehinc vero continuo valde decrefcit et mox vix fenfibilis euadit.

§. 32. Examinemus iam etiam ftatum initialem, vbi fuiffe affumimus $v = 0$ et $\theta = 0$, pro quo igitur fuerant celeritates $\frac{\partial v}{\partial t} = \frac{\sqrt{\Gamma}}{v}$, existente $v = 0$; tum vero $\frac{\partial \theta}{\partial t} = \frac{\sqrt{\Gamma}}{v}$, atque porro $\frac{\partial \Phi}{\partial t} = 0$, ita vt ipfo initio motus gyrotorius fuerit nullus. Praeterea vero pro loco centri cylindri C initio erat abfciffa $AP = x = 0$, applicata vero $PM = y = a$. At vero huius puncti C celeritates reperientur $\frac{\partial x}{a \partial t} = 0$ et $\frac{\partial y}{a \partial t} = a \sqrt{\Gamma}$; vnde patet, centrum grauitatis C hac celeritate fecundum directionem applicatae furfum fuiffe promotum.

§. 33. Vt iam hinc continuationem motus initio impreffi inueftigemus, obferuemus primo ex aequatione $t \sqrt{\Gamma} = \sqrt{n(n + v v)} - n$ fequi $v = \frac{\sqrt{\Gamma t + 2 n t \sqrt{\Gamma}}}{\sqrt{n}}$; vnde patet, fucceffu temporis quantitatem v continuo crefcere. Inuenta autem pro quolibet tempore quantitate v , vnde fit diftantia $OT = z = a v$, angulus $DOT = \theta$ innotefcet ex hac aequatione: $\theta = \sqrt{n} \times A \text{ tang. } \frac{v}{\sqrt{n}}$; vnde difcimus fucceffu temporis etiam angulum θ continuo crefcere, non vero in infinitum, fed vsque ad certum terminum. Sumto enim $v = \infty$, quod elapfo quoque tempore infinito euenire deberet, prodit ifte angulus $\theta =$

$\theta = 90^\circ \sqrt{n}$, ideoque recto maior euadere poterit. Vnde patet hanc curuam conuergere ad affymptotam ex puncto sub angulo $90^\circ \sqrt{n}$ ad rectam OD inclinatum, vel potius ad rectam huic parallelam, vnde figura huius curuae haud difficulter cognosci poterit.

§. 34. Inquiramus nunc accuratius in lineas curuas, quas tam centrum cylindri C quam punctum contactus T durante motu describent, id quod sine respectu ad tempus habito expedire conueniet, siquidem ad quoduis tempus longitudo lineae v et angulus θ sunt assignati. Hunc in finem statuamus breuitatis gratia radium cylindri $a = 1$ et $\sqrt{n} = \alpha$, vt fiat longitudo fili $OT = v$ (supra $= z$) et angulus $\theta = \alpha A \text{ tang. } \frac{v}{\alpha}$. Euidens autem est naturam vtriusque curuae quaesitae ex relatione inter v et θ deriuari debere.

§. 35. Incipiamus igitur a curua, quam punctum contactus T durante motu percurret; ac primo quidem eius indolem inuestigemus prope ipsum initium O , quamdiu scilicet longitudo v est valde parua, ita vt assumi possit $A \text{ tang. } \frac{v}{\alpha} = \frac{v}{\alpha}$ ideoque $\theta = v$. Hunc in finem ex puncto T demittatur applicata TU , vocatisque coordinatis $OU = X$ et $UT = Y$, erit $X = v \text{ cos. } \theta$ et $Y = v \text{ sin. } \theta$. Quia igitur circa initium O est $\theta = v$, ideoque $\text{sin. } \theta = v$ et $\text{cos. } \theta = 1$, fiet $X = v$ et $Y = vv$; consequenter $Y = XX$; vnde patet hanc curuam in puncto O axem OD tangere eiusque radium curuaturae fore $= \frac{1}{2}$.

Tab. II.
Fig. 1.

§. 36. Inuestigemus etiam curuae indolem in infinitum porrectae, vbi ob $v = \infty$ erit $A \text{ tang. } \frac{v}{\alpha} = 90^\circ$, ideoque $\theta = \alpha \cdot 90^\circ$, qui ergo angulus, ob $\alpha > 1$, semper erit angulo recto maior, et quidem pro casu, quo corpus nostrum foret cylindrus

ex materia homogenea constans, ob $c = \frac{1}{2}a$, vti iam supra invenimus, foret $n = \frac{3}{2}$, hincque $\alpha = \sqrt{\frac{3}{2}} = 1,2245$, ideoque $\alpha. 90^\circ = 110^\circ. 13'$.

Tab. II. §. 37. Ex puncto ergo O sub hoc angulo ducatur recta
Fig. 2. OE, vt sit $\angle DOE = \alpha. 90^\circ$, vltra quem terminum angulum θ augeri nequit, et quem cum attigerit, distantia v euadet infinita. Quaestio ergo iam huc redit, vt determinetur distantia puncti T ab ista recta OE, postquam angulus $\angle DOT = \theta$ vsque ad $90^\circ. \alpha$ fuerit auctus. Hunc in finem ex T ad istam rectam OE ducatur perpendicularum TS, atque ob angulum $\angle TOE = 90^\circ. \alpha - \theta$ erit istud perpendicularum $TS = v \sin. (90^\circ. \alpha - \theta)$, cuius ergo valor quaeritur, pro casu quo $\theta = 90^\circ. \alpha$, quo quidem casu $\sin. (90^\circ. \alpha - \theta)$ euanesceret, sed quia distantia v euadit infinite magna, vtiq; fieri potest, vt haec formula finitum valorem adipiscatur, quae inuestigatio cum non sit vulgaris, eam data opera hic exponamus.

§. 38. Cum sit $\theta = \alpha A \text{ tang. } \frac{v}{a}$, ponatur ille arcus cuius tang. est $\frac{v}{a} = \omega$, vt sit $v = a \text{ tang. } \omega$ et $\theta = \alpha \omega$, sicque habebimus interuallum $TS = a \text{ tang. } \omega. \sin. \alpha (90^\circ - \omega)$, cuius ergo valor requiritur pro casu $\omega = 90^\circ$, vbi tangens manifesto fit infinita, sinus vero euanescit. Ad hunc valorem inuestigandum angulum ω infinite parum infra 90° deprimamus, statuendo $\omega = 90^\circ - o$, fietque $\sin. \alpha (90^\circ - \omega) = \sin. \alpha o = \alpha o$ et $\text{tang. } \omega = \frac{\sin. \omega}{\cos. \omega} = \frac{1}{o}$, ex quibus coniunctis deducitur interuallum $TS = \alpha \alpha = n$.

Tab. II. §. 39. Rectae ergo OG parallela ducatur recta infinita
Fig. 3. GI, ab ea distans interuallo $\alpha \alpha = n$, atque nostra curua in infinitum extensa cum ista recta GI confundetur, quae igitur erit nostrae

nostrae curvae affymptota, sicque haec curua secundum tractum O T I in infinitum per figuram satis regularem procedet, quoniam nusquam flexum habet contrarium eiusque curuatura satis vniformiter decrefcit et tandem in rectam desinit.

§. 40. Inuestigemus nunc etiam curuam, quam punctum C describet, ac primo quidem eius figuram pro initio inuestigemus. Supra autem pro eius loco quocunque dedimus eius coordinatas $OP = x = v \cos. \theta - \sin. \theta$ et $PC = y = v \sin. \theta + \cos. \theta$, maneatque vt ante $\theta = \alpha A \text{ tang. } \frac{v}{\alpha}$; vnde ergo ob v minimum erit $\theta = v$, $\sin. \theta = v$ et $\cos. \theta = 1$, sicque pro initio habebimus $x = 0$ et $y = 1 + v v$. Cum autem accuratius sit $\sin. \theta = v - \frac{1}{2} v^3$ et $\cos. \theta = 1 - \frac{1}{2} v v$, habebimus $x = -\frac{1}{3} v^3$ et $y = 1 + \frac{1}{2} v v$, ideoque $y - 1 = \frac{1}{2} v v$.

§. 41. Hinc igitur discimus figuram huius curuae circa Tab. II. initium contra, ac figura praecedens refert, esse positam, cum abscissa x valorem obtinuerit negatiuum. Scilicet cum ipso initio centrum cylindri C fuerit in Γ , existente perpendicularo $O\Gamma = 1$, vera curua ΓC retro porrigitur, existente abscissa $OP = x = \frac{1}{3} v^3$ et applicata $PC = y = 1 + \frac{1}{2} v v$ ideoque $QC = \frac{1}{2} v v$, quae cum iam sit propria applicata, si ea ponatur $= u$, erit $u = \frac{1}{2} v v$, vnde fiet $8 u^3 = 27 x x$, siue $u^3 = \frac{27}{8} x x$, vnde patet initium curuae conuenire cum Parabola cubica secunda, siue Neiliana, in vertice Γ cuspidem gerente, cuius parameter est $\frac{27}{8}$ seu $3\frac{3}{8}$. Notum autem est, huius curuae radium osculi in Γ fore $= 0$, ita vt primo initio motus puncti C flexuram infinite magnam fuerit passus, ad quam producendam vtique tensione fili infinite magna opus erat.

Fig. 4.

§. 41. Vt nunc etiam indolem portionis infinitefimae cogno- Tab. II. scamus, consideremus punctum in loco quocunque C, cui respondeat Fig. 5. punc-

punctum contactus T , ita vt $CT = r$ et ad $OT = v$ normalis. Iam ducatur recta OC , et fit angulus $COT = \eta$, vt fiat $DOC = \theta + \eta$, eritque $\text{tang. } \eta = \frac{r}{v}$ et $OC = \frac{v}{\text{cos. } \eta}$. Praeterea vero statuamus vt ante $A \text{ tang. } \frac{v}{a} = \omega$, vt fit $v = a \text{ tang. } \omega$ et $\theta = a \omega$, hincque $\text{tang. } \eta = \frac{r}{v} = \frac{r}{a \text{ tang. } \omega}$. Quia iam status quaeritur, quando angulus ω abit in rectum, ideoque $\theta = 90^\circ \alpha$, ducatur iterum recta OE sub angulo $DOE = 90^\circ \alpha$, ad quam ex puncto C demissum perpendicularum CS quaeri debet. Cum igitur fit angulus $COE = 90^\circ \alpha - \theta - \eta$, ob $OC = \frac{v}{\text{cos. } \eta}$ reperitur $CS = \frac{v \text{ sin. } (90^\circ \alpha - \eta - \theta)}{\text{cos. } \eta}$, cuius expressionis postquam loco v , θ et η valores modo assignati fuerint substituti, valor assignari debet pro casu quo fit $\omega = 90^\circ$.

§. 42. Hunc in finem statuamus vt ante $\omega = 90^\circ - \sigma$, eritque $v = \frac{a}{\sigma}$, $\theta = a(90^\circ - \sigma)$, $\eta = \frac{\sigma}{a}$ et $\text{cos. } \eta = 1$, quibus valoribus introductis erit interuallum quaesitum $CS = a\alpha - 1 = n - 1$; vnde patet, distantiam huius curuae in infinito extensae a recta OE vnitatem minorem esse quam curuae praecedentis, id quod cum rei natura egregie conuenit, cum distantia inter C et T perpetuo maneat vnitati aequalis.

§. 43. Ad hanc ergo curuam describendam, ad rectam
 Tab. II. OE sub angulo $90^\circ \alpha$ ad axem OD ductam, ducatur perpen-
 Fig. 6. diculum $OF = n - 1$, existente interuallo $OG = 1$, ac per F
 ducatur recta FI ipsi OE parallela, eaque erit affymptota no-
 strae curuae quaesitae ΓCI , quippe quae cum ista recta in in-
 finito prorsus congruet. Ceterum ista curua ex praecedente
 facile construi potuisset, cum pro singulis locis puncti contactus
 T facillime loca centri C definiri potuissent. Verum quia haec
 ipsa inuestigatio neququam est obuia, haud inutile visum fuit,
 hanc Analysin fusius exponere.

Evolutio alterius casus extremi, quo $n = 0$,
sive $\Delta \Delta = n \Gamma$.

§. 44. Cum igitur hoc casu sit $n \Gamma = \Delta \Delta$, erit

$$nn(\partial v - \partial \theta)^2 + n v v \partial \theta^2 = (v v \partial \theta - n(\partial v - \partial \theta))^2,$$
 quae aequatio evoluta praebet $(v v + n) \partial \theta = 2 n \partial v$, ideoque

$$\partial \theta = \frac{2n \partial v}{v v + n}.$$
 Quod si iam ut ante assumamus initio fuisse
 tam $\theta = 0$ quam $v = 0$, habebimus integrando $\theta = 2 \sqrt{n} \times A \text{ tang. } \frac{v}{\sqrt{n}}$.
 Hic iam statim ut supra statuamus $\sqrt{n} = \alpha$ et $A \text{ tang. } \frac{v}{\sqrt{n}} = \omega$,
 fiet $v = \alpha \text{ tang. } \omega$ et $\theta = 2 \alpha \omega$, ex qua formula iam ambas curvas,
 quas puncta T et C durante motu describunt, determinare poterimus.

§. 45. Quo autem nostra inuestigatio aliquanto latius pateat, duas has formulas contemplemur: $v = \alpha \text{ tang. } \omega$ et
 $\theta = \beta \omega$, ita ut hic sit $\beta = 2 \alpha$, cum casu praecedente fuisset $\beta = \alpha$.
 Incipiamus nunc a curva, quam centrum gravitatis C percurrit, pro qua
 positaerant coordinatae $AP = x = v \cos. \theta - \sin. \theta$ et $PC = y = v \sin. \theta + \cos. \theta$, posito scilicet iterum
 radio cylindri $a = 1$. Ac primo quidem indolem huius curvae circa ipsum
 motus initium inuestigemus, ubi interuallum v minimum, ideoque etiam
 angulus ω ut valde parvus erit spectandus, ita ut proxime sit
 $v = \alpha \omega + \frac{1}{3} \alpha \omega^3$; tum vero

Tab. II.
Fig. I.

$$\sin. \theta = \beta \omega - \frac{1}{6} \beta^3 \omega^3 \text{ et}$$

$$\cos. \theta = 1 - \frac{1}{2} \beta^2 \omega^2 + \frac{1}{24} \beta^4 \omega^4$$

vnde pro initio huius curvae erit

$$x = (\alpha - \beta) \omega + \left(\frac{1}{3} \alpha - \frac{1}{2} \alpha \beta^2 + \frac{1}{6} \beta^3 \right) \omega^3 \text{ et}$$

$$y = 1 + \left(\alpha \beta - \frac{1}{2} \beta^2 \right) \omega^2 + \left(\frac{1}{24} \beta^3 + \frac{1}{3} \alpha - \frac{1}{2} \alpha \beta^2 \right) \beta \omega^4.$$

§. 46. Hinc igitur pro casu praecedente, quo erat $\beta = \alpha$, debuit esse

$$x = \left(\frac{1}{3}\alpha - \frac{1}{3}\alpha^3\right)\omega^3 = -\frac{1}{3}\alpha(\alpha\alpha - 1)\omega^3 \text{ et}$$

$$y = 1 + \frac{1}{2}\alpha^2\omega^2 + \left(\frac{1}{3}\alpha^2 - \frac{1}{3}\alpha^4\right)\omega^4,$$

vbi patet, pro abscissa x primum terminum sponte euanuisse, ideoque procedi oportuisse ad potestatem ω^3 ; pro applicata autem y suffecisse in potestate ω^2 substituisse, ita vt statui possit $y - 1 = \frac{1}{2}\alpha^2\omega^2$ et $x = -\frac{1}{3}\alpha(\alpha\alpha - 1)\omega^3$. Hinc ergo accuratius, quam ante fecimus, deducitur fore $\frac{(y-1)^2}{\alpha^2} = \frac{9\alpha^4}{8(\alpha\alpha - 1)^2}$; initium scilicet huius curuae conueniet cum parabola cubicali secunda, cuius autem parameter erit $\frac{9}{8}\frac{\alpha^4}{(\alpha\alpha - 1)^2}$. Verum haec correctio non influit in superiorem determinationem, cum sufficiat nosse, huius curuae radium osculi in initio esse infinite paruum et ipsam curuam retro vergere.

§. 47. At vero pro praesenti casu, quo $\beta = 2\alpha$, prohibet abscissa

Tab II. $x = -\alpha\omega - \frac{1}{3}\alpha(2\alpha\alpha - 1)\omega^3,$

Fig. 7. ideoque satis prope $x = -\alpha\omega$; at vero applicata reperietur

$$y = 1 - \frac{2}{3}\alpha\alpha(\alpha\alpha - 1)\omega^4.$$

Quare si initio fuerit centrum C in puncto Γ , sumto in recta axi OD parallela interuallo $\Gamma\gamma = \alpha\omega$, eo repraesentabitur nostra abscissa minima in plagam contrariam versa, applicata autem y , ob $\alpha\alpha > 1$, aliquantillo minor erit quam 1, sicque curuae punctum infra γ in π cadet, interuallo $\gamma\pi$ infinities minore quam $\Gamma\gamma$; vnde haec curua porro per punctum m sensim sensimque descendet, ita vt in initio Γ radius osculi fuerit infinite magnus et curuatura nulla. Motus ergo primus centri grauitatis retro erat directus cum celeritate finita, vti deinceps videbimus.

§. 48. Inquiramus nunc etiam in naturam huius curuae in infinitum porrectae, atque retenta in calculo littera β primo

primo evidens est distantiam v euadere infinitam, vbi angulus ω vsque ad 90° augetur. Tum autem erit angulus $\theta = \beta. 90^\circ$. Constituto ergo angulo $DOE = \beta. 90^\circ$, recta OE nobis po- Tab. II.
sitionem rectae OT , quando in infinitum fuerit aucta, vel Fig. 5.
quando punctum C in infinitum processerit, referet; neque vero hinc sequitur punctum C in ipsam hanc rectam OD incidere, vnde necesse est eius distantiam ab hac recta OE explorare.

§. 49. Ducta igitur primo recta OC vocetur angulus $COT = \eta$, vt sit angulus $DOC = \theta + \eta$; at vero ob radium $CT = r$ et $OT = v$, erit $\text{tang. } \eta = \frac{r}{v} = \frac{r}{a \text{ tang. } \omega}$, hincque ipsa distantia $OC = \frac{v}{\text{cos. } \eta}$. Nunc si ex puncto C ad rectam OE ducamus normalem CS , ob angulum $COS = \beta. 90^\circ - \eta - \theta$ erit

$$CS = \frac{v \text{ sin. } (\beta. 90^\circ - \theta - \eta)}{\text{cos. } \eta} = \frac{a \text{ tang. } \omega}{\text{cos. } \eta} \text{ sin. } (\beta. 90^\circ - \beta \omega - \eta),$$

cuius ergo valor quaeritur, quando angulus ω euadit rectus. Euidens autem est hoc casu priorem factorem fieri infinitum, alterum vero euanescere, propterea quod etiam angulus η hoc casu fit nullus.

§. 50. Ad hoc ergo inuestigandum consideremus angulum ω adhuc infinite parum a recto deficientem, ac statuamus $\omega = 90^\circ - \alpha$, hincque primo fiet $\text{tang. } \omega = \frac{\text{sin. } \omega}{\text{cos. } \omega} = \frac{r}{\alpha}$, ideoque $\text{tang. } \eta = \frac{\alpha}{a}$, consequenter $\eta = \frac{\alpha}{a}$, quibus valoribus substitutis prodibit interuallum

$$CS = \frac{\alpha}{\alpha} \text{ sin. } (\beta \alpha - \frac{\alpha}{a}) = a \beta - r.$$

Hanc ob rem si ad rectam OE ducamus normalem $OF = a \beta - r$, atque per F producamus ipsam rectam OE parallelam FI , in eam punctum C , cum in infinitum protrahetur, incidet, ideoque haec recta FI erit affymptota curvae a puncto C descriptae.

Tab. II. §. 51. Cum igitur casu, quem hic tractamus, sit $\beta = 2\alpha$,
 Fig. 8. erit angulus $DOE = \alpha. 180^\circ$ ideoque duobus rectis maior,
 ob $\alpha > 1$, siue hic angulus erit gibbus. Ad hunc igitur ca-
 sum constructa est figura 8, vbi angulus gibbus DOE est
 $\alpha. 180^\circ$, ad hanc rectam OE normaliter ducta recta $OF =$
 $2\alpha^2 - 1 = 2n - 1$, asymptota nostrae curuae FI ipsi OE
 parallela, per hoc punctum F transibit, ad quam igitur nostra
 curua tractu satis vniformi continuo propius accedet.

§. 52. Multo autem facilius alteram curuam a puncto
 T descriptam definiemus. Positis enim pro ea coordinatis
 Fig. 1. $OU = X$ et $UT = Y$, ob $DOT = \theta$ et $OT = v$ erit ab-
 scissa $X = v \cos. \theta$ et applicata $Y = v \sin. \theta$. At vero ante
 iam vidimus coordinatas hasce per angulum ω ita exprimi:

$$X = a\omega + \alpha \left(\frac{1}{3} - \frac{1}{5} \beta \beta \right) \omega^3 \text{ et}$$

$$Y = \alpha \beta \omega^2 + \alpha \beta \left(\frac{1}{3} - \frac{1}{5} \beta \beta \right) \omega^4$$

vbi satis erit posuisse $X = a\omega$ et $Y = \alpha \beta \omega \omega$, vnde erit
 $\frac{Y}{X^2} = \frac{\beta}{\alpha}$, sicque nostra curua congruet cum Parabola rectam
 OB in suo vertice tangentem, cuiusque axis ad OD est nor-
 malis. Nostro igitur casu, quo $\beta = 2\alpha$, eius parameter erit $= \frac{1}{2}$.

§. 53. Pro portione huius curuae in infinitum por-
 recta ducatur recta OE , sub angulo $DOE = 90^\circ. \beta$, ad quam
 Fig. 2. ex puncto T demittatur perpendicularum TS , quod erit

$$TS = v \sin. (90^\circ \beta - \theta) = \alpha \text{ tang. } \omega \sin. \beta (90^\circ - \omega);$$

quam ob rem posito $\omega = 90^\circ - \rho$, ob $\text{tang. } \omega = \frac{1}{\beta}$ erit TS
 $= \alpha \beta$. Hinc si rectae OE parallela agatur FI , distans ab
 Fig. 3. illa interuallo $OF = \alpha \beta$, erit haec recta asymptota nostrae
 curuae.

§. 54. Cum igitur pro nostro casu fit $\beta = 2\alpha$, recta OE , vt modo ante, cum OB faciet angulum gibbum $= 180^\circ.\alpha$, et iam erit interuallum $OF = 2\alpha\alpha = 2n$, ficque hic vnitate maius est quam ante. Hinc rectae FI ad interuallum $FF' = 1$, Tab. II. vt $OF' = 2\alpha\alpha$, ducatur parallela $F'I'$, erit haec affymptota Fig. 8. curuae a puncto T descriptae OTI' .

§. 55. Quoniam igitur per angulum ω omnia harum curuarum puncta determinauimus, per eundem quoque tempora exprimamus, quibus singulae portiones absoluuntur. Cum igitur pro nostro casu, quo $\beta = 2\alpha$, fit $v = \alpha \text{ tang. } \omega$, at $\theta = 2\alpha\omega$, erit $\partial v = \frac{\alpha \partial \omega}{\text{cof. } \omega^2}$ et $\partial \theta = 2\alpha \partial \omega$, vnde fit

$$\partial v - \partial \theta = \frac{\alpha \partial \omega (1 - 2 \text{cof. } \omega^2)}{\text{cof. } \omega^2} = - \frac{\alpha \partial \omega \text{cof. } 2\omega}{\text{cof. } \omega^2},$$

hincque ex aequatione principali posteriore

$$v v \partial \theta - n (\partial v - \partial \theta) = \Delta \partial t,$$

ob $n = \alpha\alpha$, deducimus hanc: $\frac{\alpha^3 \partial \omega}{\text{cof. } \omega^2} = \Delta \partial t$, ficque nanciscimur integrando $\Delta t = \alpha^3 \text{ tang. } \omega = \alpha\alpha v$; vnde patet, longitudinem fili OT cum tempore vniformiter crescere. Ceterum hic notetur esse $\Delta = \alpha \sqrt{\Gamma}$, id quod obseruasse ideo iuuabit, quod quantitas Γ vi viuae est proportionalis, quae corpori nostro fuit impressa, eademque perpetuo conseruatur.

§. 56. Cum igitur Γ a quantitate motus initio impressi pendeat, videmus ipsas curuas descriptas non ab hoc motu eiusue quantitate pendere, sed totum discrimen in eo consistere, quod istae curuae tardius celeriusue percurrentur. At vero indoles curuarum praecipue a qualitate motus initio impressi pendet; quamobrem examinemus, qualis motus corpori initio imprimi debuerit, vt hae ipsae curuae, quas determinauimus, percurrantur.

§. 57. Primo igitur quaeramus motum, qui centro
 Tab. II. grauitatis corporis C initio imprimi debeat, vt istum motum pro-
 Fig. 9. sequatur. Referat igitur Figura 9. situm corporis initialem, pro
 quo supra vidimus esse coordinatas $x = -a\omega$ et $y = 1 - \frac{2}{3}a^2$,
 vnde ergo pro celeritatibus colligitur

$$\frac{\partial x}{\partial t} = -\frac{\Delta \cos. \omega}{a\alpha} = -\frac{\Delta}{a\alpha} \text{ et } \frac{\partial y}{\partial t} = 0;$$

vnde patet centro grauitatis Γ initio imprimi debuiffe secun-
 dum directionem Γa ipsi axi OD parallelam, at in plagam
 contrariam directam, celeritatem $= +\frac{\Delta}{a\alpha}$. Si haec motus ce-
 leritas vocetur $= k$ atque pro data accipiatur, erit $\frac{\Delta}{a\alpha} = k$, sic-
 que innotescit quantitas $\Delta = a\alpha k$, hincque porro $\Gamma = a\alpha k k$.

§. 58. Euidens autem est, si solus hic motus cor-
 pori imprimeretur, filum circumuolutum et in O fixum relaxa-
 tum iri, quod ne fiat, necesse est vt corpori nostro insuper mo-
 tus gyratorius in sensum bda imprimatur, id quod etiam
 calculus manifesto declarat. Cum enim pro motu gyratorio sit
 $\partial \Phi = \partial v - \partial \theta$, erit generatim $\partial \Phi = \frac{\alpha \partial \omega (1 - 2 \cos. \omega^2)}{\cos. \omega^2}$, hincque
 ipsa celeritas gyratoria $\frac{\partial \Phi}{\partial t} = \frac{\Delta}{a\alpha} (1 - 2 \cos. \omega^2)$; vnde pro ipso
 initio, quo $\omega = 0$, erit ista celeritas angularis $= -\frac{\Delta}{a\alpha}$, in con-
 trariam scilicet plagam vergit, eritque $= -k$, ideoque motus
 iste ipso cum motu progressiuo conueniet.

§. 59. Quia igitur in genere inuenimus celeritatem
 angularem $\frac{\partial \Phi}{\partial t} = \frac{\Delta}{a\alpha} (1 - 2 \cos. \omega^2)$, hinc discimus, ab initio
 hanc celeritatem in plagam bda directam continuo imminui,
 atque adeo in nihilum abire, vbi angulus ω euaserit femirectus;
 postea vero, quando iste angulus ultra hunc terminum 45° in-
 crescit, motus gyratorius generabitur in plagam contrariam ver-
 sus, qui continuo augebitur, donec tandem post tempus infini-
 tum

tum, quo fit $\omega = 90^\circ$, euadit $\frac{\Delta}{\alpha}$, ideoque aequalis ipsi motui gyrationis initio impresso, at vero illi contrarius.

§. 60. Insignis autem haec continua motus gyrationis mutatio manifesto producit a tensione fili, quae ergo hic inuestiganda restat, et quam initio designauimus littera Θ , atque inuenimus esse $\Theta = \frac{M c}{2g} \frac{\partial \Phi}{\partial t^2}$. Cum igitur sit

$$\frac{\partial \Phi}{\partial t} = \frac{\Delta}{\alpha} (1 - 2 \cos. \omega^2), \text{ erit}$$

$$\frac{\partial \Phi}{\partial t} = \frac{4 \Delta}{\alpha} \partial \sin. \omega \cos. \omega, \text{ ergo}$$

$$\frac{\partial \Phi}{\partial t^2} = \frac{4 \Delta \sin. \omega \cos. \omega^3}{\alpha^2} = \frac{4 \Gamma \sin. \omega \cos. \omega^3}{\alpha^2},$$

consequenter ipsa tensio fili erit

$$\Theta = \frac{M c}{2g} \cdot \frac{4 \Gamma \sin. \omega \cos. \omega^3}{\alpha^2}.$$

§. 61. Hinc igitur apparet, ipso motus initio, quo erat $\omega = 0$, hanc tensionem prorsus euanuisse, hincque paulatim successu temporis increfcere, verum non vltra certum terminum; quandoquidem sumto $\omega = 90^\circ$ tensio iterum euanescit; vnde patet eam alicubi fieri maximam, factoque calculo reperietur hoc euenire quando $\tan. \omega = \frac{1}{\sqrt{3}}$; tum enim tensio maxima ob angulum $\omega = 30^\circ$ erit $\Theta = \frac{M c}{2g} \cdot \frac{3 \Gamma \sqrt{3}}{2 \alpha^2}$. Hoc igitur modo omnia phaenomena, quae in his motibus occurrere possunt, perfecte sunt explicata.

